

Korte studies in Mattheüs (108)

De Bergrede (13)

'Zalig zijn die vervolgd worden om de gerechtigheid, want van hen is het Koninkrijk der hemelen. Zalig bent u als men u smaadt en vervolgt en door te liegen allerlei kwaad tegen u spreekt omwille van Mij. Verblijd en verheug u, want uw loon is groot in de hemelen, want zo hebben ze de profeten vervolgd die er voor u geweest zijn.' (Mat. 5:10-12).

Het thema in deze drie verzen is 'vervolging'.

'Zalig zijn die VERVOLGD WORDEN om de gerechtigheid' (Mat. 5:10)

'Zalig bent u als men u smaadt en VERVOLGT en door te liegen allerlei kwaad tegen u spreekt omwille van Mij.' (Mat. 5:11).

In deze verzen 10 en 11 gaat de Heere over van de derde persoon meervoud naar de tweede persoon meervoud. Van 'zij' naar 'u' of 'jullie'. We zien Hem Zich als het ware Zich omwenden van de schare over wie hij sprak tot de discipelen die het dichtst bij Hem stonden. Dit is een belangrijk keerpunt in de Bergrede, want vanaf dat moment tot en met vers 20 van hoofdstuk 7 spreekt de Heere hen zo aan. Tot dan toe is de rede in de tweede persoon meervoud.

Dit wijzigt nog een keer in de verzen 21 tot en met 27 van hoofdstuk 7. Dan verandert de Heere weer van 'jullie' naar de derde persoon: 'niet ieder', 'wie de wil doet' (vs. 21), 'velen' (vs. 22), 'hun' (vs. 23), enz.

In de verzen 10 en 11 lezen we van een vervolging 'om de gerechtigheid' en 'omwille van Mij'. Het Grieks heeft tweemaal hetzelfde:

*eneken dikaiousunès
eneken emou*

Dit is natuurlijk opzettelijk. De Heere impliceert hiermee dat Hij de gerechtigheid is. Dat Hij niet alleen de gerechtigheid doet of vervult of daarnaar oordeelt, maar de Verpersoonlijking ervan is.

De vervolging waarvan de Heere hier spreekt is niet een algemene vervolging tegen Christenen. Je kunt deze tekst hooguit toepassen op de latere vervolgingen in de kerkgeschiedenis; maar dat is niet waar de Heere het hierover heeft. Het gaat om vervolgingen tegen de achtergrond van de komst van het Koninkrijk en het onrecht in Israël. De Heere vergelijkt de vervolging van de discipelen met die van de profeten in vroegere tijden. Deze profeten spraken de goddeloze leiders van het land rechtstreeks aan op hun verantwoordelijkheden en hun gedrag. Om die reden werden ze dikwijls vervolgd en gedood. Jeremia werd bijvoorbeeld heus niet vervolgd omdat hij profetieën uitsprak over de volken en de vijanden van Israël. Jeremia had zo'n moeilijk leven, omdat hij zich meestal rechtstreeks richtte tegen de koningen en priesters van zijn tijd.

Deze vervolging is niet anders voor de discipelen. De leiders in de tijd van de Heere op aarde zeiden bij zichzelf:

'Als wij in de tijd van onze vaders hadden geleefd, hadden wij niet met hen meegewerkt om het bloed van de profeten te vergieten.' (Mat. 23:30).

Hoe slecht kenden zij zichzelf of hoe sluw wisten zij anderen te bedriegen aangaande hun ware aard. Zij bouwden graven voor de profeten en versierden de gedenktekens van de rechtvaardigen. Zij zorgden ervoor dat de profeten uit het verleden de eer ontvingen die hen toekwam. Merk op

hoe in de verzen 29 tot en met 39 ook weer 'rechtvaardigen', 'rechtvaardige', 'profeten' en 'vervolgen' voorkomen, evenals in Mattheüs 5:10-12.

Ja, de Schriftgeleerden en de Farizeeën zorgden goed voor de graven en de monumenten van de profeten; van de profeten die dood waren welteverstaan. Dat is niet zo moeilijk. Heel anders was het hoe zij omgingen met de profeten uit hun eigen dagen. De levenden. Die omgang verraadde hun ware aard.

'Daarom zie, Ik zend profeten, wijzen en schriftgeleerden naar u toe en van hen zult u doden en kruisigen en van hen zult u geselen in uw synagogen en zult hen vervolgen van stad tot stad.' (Mat. 23:24).

Dit is wat de Heere op het oog had toen Hij de zaligspreking over de vervolging van de discipelen uitsprak.

Ook tegen de vervolgdgen zegt Hij dat ze loon ontvangen. Dat loon is natuurlijk niets anders dan de dingen die we al gezien hebben:

1. het Koninkrijk der hemelen (vs. 3),
2. vertroosting (vs. 4),
3. erfenis van het land (vs. 5),
4. verzadiging met rechtvaardigheid (vs. 6),
5. barmhartigheid (vs. 7),
6. God zien (vs. 8),
7. de naam van Gods zonen (vs. 9).

Dit loon van de vervolgdgen bestond uit deze zeven dingen. Dit loon hadden zij nog niet, maar verkregen er de hoop op. Die hoop die even zeker is als de werkelijkheid zelf. Het loon wordt verkregen als de Heere wederkomt en in het midden van Zijn volk zal wonen.

Als je jezelf nu afvraagt waarom er dan staat dat hun loon groot zal zijn 'IN DE HEMELN' terwijl ik steeds zeg dat het Koninkrijk der hemelen OP AARDE zal worden bevestigd, wil ik je verwijzen naar de eerste brief van Petrus. In deze brief heeft hij het ook over verdrukking en verzoeking en wellicht dat hij zijn onderwijs ontleend heeft aan de woorden van de Heere in – onder andere – de Bergrede.

Tegen de verdrukte Joden in de verstrooiing die wedergeboren waren, schrijft hij dat hun onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis voor hen bewaard wordt in de hemelen (1 Pet. 1:4). In het vers daarop noemt hij deze erfenis

'de zaligheid die gereedligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd' (1 Pet. 1:5).

De erfenis wordt bewaard in de hemelen en de zaligheid wordt geopenbaard in de laatste tijd. De erfenis is veiliggesteld in de opstanding van Jezus Christus uit de doden (1 Pet. 1:3).

Dus al zegt de Heere tegen zijn discipelen dat hun loon groot is in de hemelen, dan hebben zij het niet zo begrepen dat zij daarop moesten wachten totdat zij naar de hemel zouden gaan. 'Naar de hemel gaan' was helemaal niet de hoop waarop zij wachtten. Zij verwachtten dat hun loon in de hemelen naar de aarde, in het land zou komen, niet dat zij hun loon in de hemelen zouden ontvangen.